

ОРГАНІЗАЦІЯ І ПРОВЕДЕННЯ ПРОФІЛАКТИЧНИХ І ПРОТИЕПІДЕМІЧНИХ ЗАХОДІВ. ПРАВОВИЙ ПОРЯДОК ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ

Право кожного громадянина на охорону здоров'я та медичну допомогу встановлено статтею 46 Конституції України. Держава забезпечує попередження, лікування, локалізацію та ліквідацію масових інфекційних захворювань.

Необхідно зазначити, що інфекційні хвороби – це розлади здоров'я людей, які викликаються живими збудниками (вірусами, бактеріями, рикетсіями, найпростішими, грибками, гельмінтами, кліщами, іншими патогенними паразитами), продуктами їх життєдіяльності (токсинами), патогенними білками (пріонами), передаються від заражених осіб здоровим і схильні до масового поширення.

Законодавство про захист населення від інфекційних хвороб визначає правові, організаційні та фінансові засади діяльності органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, спрямованої на запобігання виникненню і поширенню інфекційних хвороб людини, локалізацію та ліквідацію їх спалахів та епідемій, встановлює права, обов'язки та відповідальність юридичних і фізичних осіб у сфері захисту населення від інфекційних хвороб.

Захист населення від інфекційних хвороб визначається одним із

110

наступним чином:

1. Злочини проти життя та здоров'я особи: неналежне виконання професійних обов'язків, що спричинило зараження особи вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби (ст. 131); неналежне виконання професійних обов'язків медичним або фармацевтичним працівником (ст. 140); порушення прав пацієнта (ст. 141); незаконне розголошення лікарської таємниці (ст. 145);

2. Злочини проти виборчих, трудових та інших прав особистих прав і свобод людини і громадянина: порушення прав на винахід, корисну модель, промисловий зразок, топографію інтегральної мікросхеми, сорт рослин, раціоналізаторську пропозицію (ст. 177); порушення права на безоплатну медичну допомогу (ст. 184 КК України).

3. Злочини у сфері господарської діяльності: обман покупців та замовників (ст. 225 КК України); випуск або реалізація недоброякісної продукції (ст. 227 КК України); умисне введення в обіг на ринку України (випуск на ринок України) небезпечної продукції (ст. 227); незаконне використання знака для товарів і послуг, фірмового найменування, кваліфікованого зазначення походження товару (ст. 229); незаконне збирання з метою використання або використання відомостей, що становлять комерційну або банківську таємницю (ст. 231); розголошення комерційної або банківської таємниці (ст. 232);

4. Злочини у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів та інші злочини проти життя населення: контрабанда наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів чи прекурсорів або фальсифікованих лікарських засобів (ст. 305); використання коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів (ст. 306); незаконне виробництво виготовлення, придбання, перевезення, пересилання, зберігання з метою збуту або збут отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів (ст. 321); фальсифікація лікарських засобів або обіг фальсифікованих лікарських засобів (ст. 321-1); порушення встановленого порядку доклінічного вивчення, клінічних випробувань і державної реєстрації лікарських засобів (ст. 321-2).

Відповідно до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності за фальсифікацію та обіг фальсифікованих лікарських засобів» [1], в Україні було посилено відповідальність за незаконну діяльність із фальсифікованими лікарськими засобами. Цей Закон був прийнятий у тому числі на розвиток положень Закону України «Про ратифікацію Конвенції Ради Європи про підроблення медичної продукції та подібні злочини, що загрожують охороні здоров'я» від 07.06.2012 № 4908-VI [2].

Злочином вважається діяння, яке передбачає виготовлення, придбання, перевезення, пересилання, зберігання з метою збуту або збут завідомо фальсифікованих лікарських засобів. В той же час, відповідно до ч. 4 ст. 321-1 КК України, особа, яка добровільно здала фальсифіковані лікарські засоби та вказала джерело їх придбання або сприяла розкриттю злочинів, пов'язаних з їх обігом, звільняється від кримінальної відповідальності за придбання, перевезення, пересилання чи зберігання з метою збуту, збут завідомо фальсифікованих лікарських засобів, їх ввезення на територію України, вивезення з території України, транзит через її територію (якщо такі дії не створили загрози для життя чи здоров'я людей).

Суб'єктом даного злочину відповідно до ст. 11 Конвенції Ради Європи про підроблення медичної продукції та подібні злочини, що загрожують охороні здоров'я, відповідальність за злочини, вчинені із фальсифікованими лікарськими засобами, може бути і юридична особа.

Кримінальна відповідальність юридичних осіб є новелою вітчизняного кримінального законодавства та встановлюється на підставі Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України стосовно відповідальності юридичних осіб" від 23.05.2013 № 314-VII [3] та Закону України "Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України" від 15.04.2014 № 1207-VII [4]. Санкцією за виготовлення, придбання, перевезення, пересилання, зберігання з метою збуту або збут завідомо фальсифікованих лікарських засобів може бути позбавлення волі на строк від трьох років до довічного позбавлення волі, в залежності від тяжкості наслідків.

не повинна нести відповідальність, інші – висловились за кримінальну відповідальність та зниження віку кримінальної відповідальності, але застосовувати її індивідуально до тяжкості скоєного злочину та збільшити участь психологічної допомоги. З огляду на звіт за 2018 р. про те, що 10 дітей вчинили вбивства, а 44 дитини завдали умисні тілесні ушкодження, від яких померли 9 людей, такі міркування є цілком слушними.

Висновки проведеного власного професійного анкетування:

1. Молодь та особи середнього віку майже всі обізнані про дитячу агресію, але менше – про злочинність.

2. Більшість респондентів вважають тактику психологів вирішувати проблему дитячої злочинності лише закликами до жертви нападів про примирення з агресором - хибними.

3. Переважна більшість респондентів вважає, що за тяжкі злочини, скоєні малолітніми та неповнолітніми особами, винуватці повинні нести кримінальну відповідальність.

4. Переважна більшість опитаних вважають за необхідне знижувати вік настання кримінальної відповідальності та інші фахові міри, які сприятимуть виправленню підлітків.

З даного дослідження випливає основний підсумок – для стримування подальшого росту дитячої та підліткової злочинності необхідно приймати термінові комплексні реформувальні дії з боку держави!

Список використаних джерел 1. [Електронний ресурс]: режим

доступу

<https://www.pravda.ru/accidents/1072730-maloletki/>

2. А. Артюх. Детская преступность – приговор обществу. 2013.

[Електронний ресурс]: режим доступу

http://ruskline.ru/news_rl/2013/03/02/detskaya_prestupnost_prigovo_r_obwestvu/

3. Л. Волинець. В Україні зростає дитяча злочинність

[Електронний ресурс] : режим доступу: <http://www.osvita.org.ua/news/60831.html>

4. [Електронний ресурс]: режим доступу:

https://humanrights.org.ua/material/levova_chastka_zlochiv_jiaki_2018_roku_vchinili_diti_porushennja_protiv_prava_vlasnosti_genprokura_tura

8_roku_vchinili_diti_porushennja_protiv_prava_vlasnosti_genprokura_tura

5. Хронологія подій: дітлахи, які здатні на недитячі вчинки.

– на особливість дитячої злочинності впливає фактор копіювання таких зразків з РФ (нажаль, ми так багато років знаходились під впливом РФ, що він відчувається й досі у багатьох сферах нашого суспільного життя та, навіть, у злочинності).

Однак, навіть, дехто з педагогів виявляє певну необізнаність з цього питання. З метою власного дослідження, ми вирішили провести професійне опитування юристів, медиків, педагогів та соціальних працівників про їх обізнаність з цієї проблеми. Нами було створено анкету на тему: «Що ми знаємо про дитячу злочинність?».

Анкетування проводилось, як в інтернет-ресурах, зокрема в Фейсбуці, так і безпосередньо серед фахівців, зокрема викладачів та студентів.

Безпосередньо в анкетуванні прийняло участь 93 людини з них:

- дівчат, віком 18-25 – 59,
- жінок, віком 25-44 – 4,
- чоловіків, віком 18-25 – 24,
- чоловіків, віком 25-44 – 3, – чоловіків, віком 60-70 – 3.

За результатами проведеного опитування, були отримані такі відповіді: на запитання «чи були Ви або ваші знайомі втягненні у суперечки з дітьми, які ведуть себе агресивно? Якщо – так, то опишіть суть суперечки»: «Агресивна поведінка відносно однолітків», «Дитя 7 років хотіло витягти телефон», «Діти кидалися на дорослих», «В ТЦ пили спиртне, вели себе дико діти віком 10-14 років», «Діти б'ють батьків», «Дитячий булінг, агресивна поведінка до старших осіб», «Безпричинна агресія 2-х дітей на вулиці», «Дитина погрожує батькам».

На запитання: «Як Ви вважаєте, що потрібно робити з такими підлітками, віком 14-18 р. (що вчиняють побиття інших, залякування і т.ч.)», 4 респонденти відповіли: пробачити, 42 – не пробачити, 39 – запропонували свій варіант («Створити програму по вихованню таких дітей», «Повинна нести адміністративну чи кримінальну відповідальність», «Зустріч з психологом + легке покарання», «Дитяча колонія», «Виправні роботи, бесіди», «Психологічна допомога, альтернативу куди дівати агресію + кримінальна відповідальність»), 8 – утримались.

На запитання, чи повинна нести відповідальність дитина, 10-14 р., яка скоїла злочин, 1 – утримався від відповіді, 32 – відповіли, що

Таким чином, питання кримінальної відповідальності фармацевтичних працівників хоч і отримали номінально своє правове регулювання, однак потребують посиленої уваги законодавця в контексті захисту життя і здоров'я кожного пацієнта.

Список використаних джерел

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності за фальсифікацію та обіг фальсифікованих лікарських засобів: Закон України №5065 – VI від 05 липня 2012 року // Голос України. – 2012. – №139 від 01.08.2012

2. Про ратифікацію Конвенції Ради Європи про підроблення медичної продукції та подібні злочини, що загрожують охороні здоров'я: Закон України від 07.06.2012 № 4908-VI // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2013, № 17, ст.160

3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України стосовно відповідальності юридичних осіб: Закон України від 23.05.2013 № 314-VII // Відомості Верховної Ради. - 2014. - № 12. - Ст. 183

4. Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України: Закон України від 15.04.2014 № 1207-VII // [Електронний ресурс]. - Режим доступу:
<http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1207-18/paran188>